

Az internetes csomagkapcsolt kommunikáció üzenetküldő eljárását az alábbi egyszerű modellel vizsgáljuk.

A kommunikációt létrehozó szoftverek a kommunikálók egymásnak szánt üzeneteit szabvány méretű darabokra tördelik, azokat a továbbításához szükséges adatokkal egészítik ki. Ezeket, az úgynevezett csomagokat küldik el. A csomagok nem feltétlenül a feladás sorrendjében érkeznek meg a címzethez.

Az egyes üzenetdarabokat tartalmazó csomag szerkezete a következő:

<i>feladó</i>	a feladó azonosítója, pozitív egész, értéke legfeljebb 100;
<i>címzett</i>	a címzett azonosítója, pozitív egész, értéke legfeljebb 100;
<i>üzenetazonosító</i>	egyedi, értéke legfeljebb 1 000 000;
<i>részletsorszám</i>	megadja, hogy az adott üzenet melyik darabjáról van szó, a részletek sorszámozása folyamatos, az első értéke 1;
<i>üzenetrészlet</i>	pontosan 10 karakter. Az üzenet utolsó értékes karakterét legalább egy, de mindig pontosan a 10 karakter kitöltéséhez szükséges számú szűrő karakter ( ) követi. (Az üzenet csak az angol ábécé kis és nagybetűiből, számjegyekből, írásjelekből, kötőjelből és szóköz karakterből áll.) A szóköz karakter helyett aláhúzás karaktert használunk a könnyebb kezelhetőség érdekében; képzési módja a következő: az első négy számadat és az üzenetdarab karaktereinek ASCII kódjából képzett összeg 100-as osztási maradéka.
<i>ellenőrző összeg</i>	

A hálózati modell működését egy rövid teszttel vizsgáljuk, melynek részeként az összes beérkező üzenetdarabot a `naplo.txt` fájlba rögzítjük.

Például:

`naplo.txt`

```
11 3 334 2 verseny||| 2
```

```
3 2 417 1 Hatarido:\_88
```

```
11 3 334 1 KoMaL\_pont 29
```

...

Az 1. sor megmutatja, hogy a 11. állomás küldött üzenetet a 3. állomásnak. Az üzenetet a 334-es azonosítóval látta el, amelynek második részét tartalmazza ez a csomag. Mivel a szűrő karakter (|) szerepel, ezért ez az üzenet utolsó darabja.

Készítsünk programot `halo` néven, amely az alábbi kérdésekre válaszol. Ügyeljünk arra, hogy a program minden helyes tartalmú bemeneti állomány esetén működjön.

Minden részfeladat megoldása előtt írjuk a képernyőre a feladat sorszámát. Ha a felhasználótól kérünk be adatot, jelenítsük meg a képernyőn, hogy milyen értéket várunk (például az 5. feladat esetén: „5. feladat: Adja meg az üzenet szövegét!”). A képernyőn megjelenített üzenetek esetén az ékezetmentes kiírás is elfogadott.

1. Olvassuk be a `naplo.txt` állományban talált adatokat (honlapunkról egy mintaállomány letölhető), s azok felhasználásával oldjuk meg a következő feladatokat. Ha az állományt nem tudja a programmal beolvasni, az első 10 csomaghoz tartozó adatokat jegyezzük be a programba és dolgozzunk azzal.
2. Jelenítsük meg a képernyőn, hány csomagot küldött az 4-es állomás az 5-ösnek.
3. Írjuk a képernyőre a hibás ellenőrző összeget tartalmazó sorok sorszámát. Az egyes értékeket szóközzel határoljuk. Ha nem volt ilyen, akkor a „Nem volt hibás ellenőrző összeg.” szöveget jelenítsük meg.
4. A `naplo.txt` állomány feldolgozásával állítsuk elő az eredeti üzeneteket. Az `eredeti.txt` állományba soronként egy-egy üzenetet jegyezzük be. A fájl tartalmát az alábbi mintának megfelelően alakítsuk ki. (A minta illeszkedik a feladat elején megadott bemenethez.) Az üzeneteket tetszőleges sorrendben megadhatjuk.

eredeti.txt

11 3 334 KoMaL_pontverseny

...

5. Bontsunk csomagokra egy üzenetet. A felhasználótól kérjük be az üzenet szövegét, valamint azt, hogy melyik állomástól melyikhez kell eljuttatni. Az elkészített csomagokat soronként írjuk a képernyőre. Biztosítsuk, hogy az üzenet azonosítója ne egyezzen meg a korábbi üzenetek egyikével sem, de egyébként tetszőleges érték lehet.

Beküldendő egy tömörített (i232.zip) állományban a program forráskódja (i232.pas, i232.cpp, ...), valamint a program rövid dokumentációja (i232.txt, i232.pdf, ...), amely tartalmazza a megoldás rövid leírását, és megadja, hogy a forrásállomány melyik fejlesztő környezetben fordítható.